

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa (Łotwa)
w dniu 20 kwietnia 2018 r. – SIA „Kuršu zeme”**

(Sprawa C-273/18)

(2018/C 259/30)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākā tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SIA „Kuršu zeme”

Strona pozwana: Valsts ieņēmumu dienests

Pytania prejudycjalne

Czy art. 168 lit. a) dyrektywy 2006/112/WE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on zakazowi odliczenia naliczonego podatku od wartości dodanej, jeżeli zakaz ten opiera się wyłącznie na świadomym udziale podatnika w zawieraniu transakcji pozornych, lecz nie jest wskazane, w jaki sposób skutek konkretnych transakcji stanowi uszczerbek dla skarbu państwa, z powodu braku zapłaty podatku od wartości dodanej lub nienależytego wniosku o zwrot wspomnianego podatku, w porównaniu z sytuacją, w której transakcje te zostałyby zawarte zgodnie z rzeczywistymi okolicznościami?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Administrativo de
Círculo de Lisboa (Portugalia) w dniu 24 kwietnia 2018 r. – Henkel Ibérica Portugal, Unipessoal Lda /
Comissão de Segurança de Serviços e Bens de Consumo**

(Sprawa C-277/18)

(2018/C 259/31)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Administrativo de Círculo de Lisboa.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Henkel Ibérica Portugal, Unipessoal Lda.

Strona pozwana: Comissão de Segurança de Serviços e Bens de Consumo.

Pytania prejudycjalne

1. Czy zgodny z prawem wspólnotowym, a w szczególności z dyrektywą 2001/95/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 grudnia 2001 r. w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów, z art. 28 i 30 traktatu – cytowanymi w okresie obowiązywania tej dyrektywy – oraz z dyrektywą Rady 87/357/EWG⁽²⁾ z dnia 25 czerwca 1987 r. jest system krajowy skonkretyzowany w Decreto-Lei n.º 150/90, de 10 de maio (dekrecie z mocą ustawy nr 150/90 z dnia 10 maja), który nie dość, że zakazuje sprzedaży produktów, które mogą stanowić zagrożenie dla zdrowia i bezpieczeństwa konsumenta, ponieważ mogą one zostać pomyłone ze środkami spożywczymi, to zakazuje ponadto sprzedaży produktów, które z uwagi na ich wygląd mogą zostać pomyłone z innymi produktami, w szczególności z zabawkami, i które mogą z tego powodu przy ich zwykłym i racjonalnie przewidywalnym stosowaniu narazić na niebezpieczeństwo zdrowie i bezpieczeństwo konsumentów, w szczególności dzieci?

2. Czy art. 34 i 36 traktatu sprzeciwiają się stosowaniu aktu prawa krajowego, który zakazuje na terytorium kraju nie tylko produktów, które mogą zostać pomyłone ze środkami spożywczymi w rozumieniu art. 1 ust. 2 wspomnianej dyrektywy, ale także innych produktów, których wygląd może zachęcać konsumentów do nadania im innego przeznaczenia, niż przeznaczenie, dla którego zostały one wyprodukowane, pomimo że nie stanowią one preparatów niebezpiecznych w rozumieniu art. 2 dyrektywy 1999/45/WE⁽³⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 maja 1999 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania preparatów niebezpiecznych?

⁽¹⁾ Dz.U. 2002, L 11, s. 4.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 87/357/EWG z dnia 25 czerwca 1987 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich dotyczących produktów, których wygląd wskazuje na przeznaczenie inne niż rzeczywiste, zagrażających zdrowiu lub bezpieczeństwu konsumentów (Dz.U. L 192, s. 49).

⁽³⁾ Dyrektywa 1999/45/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 maja 1999 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania preparatów niebezpiecznych (Dz.U. L 200, s. 1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo (Portugalia) w dniu 24 kwietnia 2018 r. – Manuel Jorge Sequeira Mesquita / Fazenda Pública

(Sprawa C-278/18)

(2018/C 259/32)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Supremo Tribunal Administrativo

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Manuel Jorge Sequeira Mesquita

Druga strona postępowania: Fazenda Pública

Pytania prejudycjalne

Czy art. 135 ust. 1 lit. l) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r., dotyczący zwolnienia transakcji dzierżawy nieruchomości⁽¹⁾, należy interpretować w ten sposób, że takie zwolnienie ma zastosowanie do umowy oddania do korzystania do celów rolniczych działek rolnych składających się z winnic spółce, której przedmiotem działalności jest działalność rolnicza, która to umowa została zawarta na okres jednego roku podlegający przedłużeniu o ten sam okres, a na jej mocy na koniec każdego roku należy jest odpowiedni czynsz?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social de Barcelona (Hiszpania) w dniu 24 kwietnia 2018 r. Magdalena Molina Rodríguez / Servicio Público de Empleo Estatal (SEPE)

(Sprawa C-279/18)

(2018/C 259/33)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Social n° 33 de Barcelona